

Серія «Скарбничка казок світу»

КАЗКИ ПРО ГНОМІВ

У КРАЇНІ ГНОМІВ
ЧЕРЕПАШАЧІ ПЕРЕГОНИ
ГНОМ ХУДОЖНИК
ЛІФТ ДЛЯ МИШКИ
ЧАРІВНИЙ НАПІЙ
ПРИГОДИ ГНОМА ПРЕМУДРИКА
МАНДРІВКА НА ПОВІТРЯНІЙ КУЛІ
ЗОЛОТИЙ КЛЮЧ
ПОЖЕЖА В ЛІСІ
ЛІСОВИЙ ТЕАТР
ВІРНІ ДРУЗИ
ЯК ЛІКУВАЛИ ЛІКАРЯ ПІЛЮЛЮ
ЗАЯЧИЙ СЕКРЕТ

НАЦІОНАЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНИ

У КРАЇНІ ГНОМІВ

Поглянь! Що це там видніється на березі? Серед зеленої трави лежить щось червоне. Бачиш?

— Та це ж Білка! Вона промокла від хвоста до самісіньких вух. Напевно, потонула, сердешна!

Такими тихими голосами могли б перемовлятися між собою берези на легенькому вітрі або колосся в полі. А хто іще? Та звісно ж, гноми!

Вони побачили нещасну Білку, підбігли до неї і перевернули її білим черевцем догори. Один із гномів приклав вухо до Білчиного серця, прислухався і радісно всміхнувся:

— Вона жива!

— Але бідолашна тонула і добряче наковталася води. Зробімо їй штучне дихання,— запропонував інший гном.

Гноми чаклували над Білкою доти, аж доки вона розплющила очі й здивовано витріщилася на своїх рятівників.

— Гіп-гіп, ура! — закричали вони.

Вона спробувала щось сказати, але не змогла. Замість слів було чути лише «хлюп-хлюп!».

— А може, вона німа,— висловив здогад один із гномів.

Білка струснула головою й присіла, розправляючи свого пухнастого хвоста.

— Я німа?! — вигукнула вона.— Я дуже навіть люблю поговорити! А ось таких — бородатих та ще й у червоних ковпаках — уперше бачу.

— Ми гноми,— пояснив один із рятівників.

— А я гадала, гноми тільки в казках бувають! — здивувалася Білка.

І вона почала розповідати, як у лісі розбурхалась повінь, як лісові мешканці намагалися врятуватись... Але налетів сильний вітер, плоти і човни порозкидало в різні боки... її човен перекинувся, і вона ледве-ледве вибралась на землю... І не знає, що сталося з її друзями.

— Врятуйте їх, добрі гноми, як ви врятували мене,— заплакала Білка.

— Ми знайдемо твоїх друзів,— пообіцяли гноми.

Вони вивели із затону чималий човен, посадили в нього Білку, самі взяли за весла й вирушили на пошуки.

Човен довго плив уздовж берега, аж поки пристав до столітньої ялини, у широкому гіллі якої застрягли і шкаралупа від горіха, і консервні бляшанки, і плоти, і кораблик із паперу, і колишне гніздо

Дрозда, й інші коробки з ящиками. І дивуватися тут не було чому: повінь відступила, вода спала, а лісові мешканці зі своїми суднами як заплуталися у гіллі, наче в сітях, так і лишилися в них, перегуку-ючись між собою. Всіх цікавило одне питання: як урятуватися від нової біди?

— Тримайте мотузку і спускайтеся по одному в човен! — крикнули гноми.

— А ви хто такі будете? — спитав Гризун-Моряк. — У які краї нас занесло?

— Спускайтеся, — сказала Білка. — Це гноми, мої рятівники, вони врятують і вас.

Після цих слів мандрівники почали спускатися. А жабенята просто пірнули у воду і першими всілися у човен.

— Хто із вас загубив капелюха? — запитав один із гномів.

— Та це ж капелюх В'орона! — збентежено промовив Гризун-Моряк. — Вороне, любий, якщо ти не потонув, відгукнися!

— Відгукнися, Вороне! — в один голос закричали лісові мешканці. Але ніхто не відповів.

І тоді мудра Черепаха висловила свій здогад:

— Не хвилюйтеся. Ворон потемки загубив капелюха й тепер ховається. Йому не хочеться показувати своєї лисини.

Пролунав дружний сміх. І лише Байбак спокійно хропів. Він бачив уві сні себе з рятувальним поясом, і ніякі біди були йому не страшні.

Тим часом підпливли ще три човни. У них сиділи інші гноми, схожі один на одного.

Дорога була недовга. І коли караван човнів причалив до берега, Гризун-Моряк підвівся й урочисто промовив:

— Друзі, чимало років мене кидало по морях і океанах, тож дозвольте старому морському вовкові першому ступити на незвідану землю!

Гризун-Моряк стрибнув на берег. Слідом за ним спустилася й решта.

Вони вмить залізли в кошик і приготувалися до польоту.

— Увага! — оголосив гном.— Віддати кінці! — І з усього розмаху перерубав канат, який досі утримував кулю.

Повітряне чудо повільно злетіло в небо.

— Ми летимо! Ми летимо! Ми щасливі! — закричали мандрівники. Довкола кулі пурхали дрозди і синиці, а із землі махали навздогін мандрівникам радісні друзі. Щоправда, Ворон знову був невдоволений.

— Куля не кр-рила! — бурчав він.— Пр-роти вітр-ру не повернеш!

А у відважних повітроплавців дух захоплювало, коли вони дивилися на землю через край кошика. І ліс, і річку, і пагорби, і селище гномів було видно як на долоні!

— Куди ж нас несе? — запитав Кріт.— У Азію чи в Африку?

Та через півгодини польоту повітряна куля почала втрачати висоту. Ондатра викинула на землю мішки з піском. На деякий час це допомогло, і куля припинила знижуватися, але невдовзі зморщилася, обважніла й стрімко помчала до землі.

— Ми падаємо чи летимо? — стурбовано запитав Кріт.

— Допоможіть! Рятуйте! — кричали мандрівники.

Тієї ж миті пролунав сильний удар і почувся тріск зламаного кошика.

— Бідолашна моя голівонька! — заголосило Жабеня.

— Я не можу розігнутися! — застогнала Землерийка.

І лише Кріт, що застряг у кошику, ні на що не скаржився, а тільки повторював:

— Даруйте, ми в Азії чи в Африці? Я питаю: в Азії чи в Африці?

Все добре, що добре закінчується. Усі знову були на землі.

ЗОЛОТИЙ КЛЮЧ

На горищі будинку Вченого гнома зберігалися запилюжені скрині та скриньки. Вони стояли там з давніх-давен, і невідомо було: чиї це речі і звідки взялися? На всіх скринях та скриньках висіли важкі замки.

Якось Вчений гном вирішив навести на горищі порядок. Він витер куряву, заходився підмітати підлогу й раптом знайшов у темному закутку важку в'язку ключів. Відімкнув одну із скринь. У ній виявився старовинний рукопис із корисними порадами на всі випадки життя. Відімкнув іншу — і знайшов у ній товстенну книжку під назвою «Велика історія гномів». У одній із скриньок лежали аркуші пергаментного паперу, на яких дрібнісіньким почерком було записано перелік усіх лісових дерев, трав, квітів, грибів та ягід.

Ключа не знайшлося тільки від останньої скрині. Замок на ній потемнів від часу, але не заіржавів і зсередини сяяв дивним блиском. Гном підніс ліхтар ближче, придивився й збагнув, що замок був із золота. «Отже, і ключ має бути золотим! — подумав він.— Тільки куди він запропастився, цей ключ?»

— Я можу пр-росто відімкнути цей замок викр-руткою! — запропонував Ворон.

— Ні, ні! — заперечив Вчений гном.— Краще всі разом знайдімо ключ.

Поки шукали ключа, прибігла одна з Мишок:

— Наша Видра занедужала. Вона вся аж горить і тремтить! Тільки ви і гном Лікар можете допомогти!

Хвора лежала в ліжку і важко дихала. Учора Видра надто довго плавала в озері й сильно застудилася. Час від часу вона впадала у забуття та бурмотіла:

— Золотий... Увесь золотий... Крізь воду світиться...

— Справжнє марення,— поставив свій діагноз гном Лікар.

— На дні... Аж на глибині... Лежить золотий...— повторювала Видра.

— На дні озера лежить золотий ключ! — здогадався Вчений гном.

Мишку залишили доглядати за хворою, а всі інші вирушили на озеро.

Жабеня й Дрізд пірнули на дно. Вони знайшли ключ, але підняти його не змогли — надто важкий виявився.

Тоді гном Майстер разом з Бобром швидко спорудили з однієї скляної банки підводний човен, із іншої — батискаф для підводної розвідки. Спершу опустили батискаф із гномом-сигнальником. Дно висвітилося, і ключ стало добре видно.

Все сталося так, як було задумано. Гном Майстер показав сигнальнику великий палець, що означало відразу дві речі: по-перше, все йде чудово; по-друге, спливаємо!

У свою чергу сигнальник показав пальцем на величезних рибин, що почали стурбовано снувати навколо батискафа та підводного човна. Так і дивись — перекусять мотузки!

Тоді Жабенята щосили розкрутили гвинт човна на всю потужність, і підводники разом із ключем благополучно спливли на поверхню озера!

Невдовзі про заячий секрет знали усі лісові мешканці. Вони зібралися на Великій галявині, щоб обміркувати: як зробити великий сюрприз. І лише Їжачок нічого не чув. Цього дня він ходив по гриби. А коли вийшов на Велику галявину, то побачив, що його друзі, ставши у тісне коло, про щось жваво перешіптуються. Їжачок образився.

— Як добре, що ти знайшовся! — заспокоїла його Білка.— Скоро рік, як ми живемо в гномів. Добре нам тут?

— Навіть дуже добре! — відповів Їжачок.

— То чи не час їм віддячити? — запитала Черепаха.

— Ясна річ! — погодився Їжачок.

— Ось Зайчєня й пропонує спорудити пам'ятник гномові,— сказала Лисиця.

— Котрому з них? — спитав здивований Їжачок.

— Ми спорудимо пам'ятник, у якому кожен гном упізнає самого себе,— пояснив Кріт.

Бобер намалював малюнок пам'ятника.

Вирішено було вирізьбити пам'ятник із столітнього дуба.

Щодня друзі йшли у ліс і працювали над пам'ятником. Та хіба можна щось приховати від гномів?! Вони з'явилися несподівано.

— Це неймовірно! — здивувався Вчений гном.

— Це чудово! — сказав гном Художник.

— Як живий! — додав гном Майстер.

— Які ви молодці! — не переставали захоплюватися гноми.— Які ви люб'язні й добрі!

Аж тут підійшли Мишки-сестрички. Вони принесли обід, але було вирішено влаштувати бенкет для всіх! До самісінького вечора лісові мешканці обмінювалися люб'язностями, обіймалися й плескали в долоні.

А у неділю відбулося урочисте відкриття пам'ятника. Оркестр заграв, і музиканти рушили лісовою стежкою.

Попереду крокував Байбак. Він диригував і керував музичною командою.

«Навіть Їжакові має бути зрозуміло, що не можна сурмити просто у вухо диригентові!» — думав при цьому Байбак.

«Треба купити Кротові окуляри, щоб він більше не коловся об мої голки!» — думав Їжачок.

«Якщо дмухнути сильніше,— думав Кріт,— можливо, Сонечко вилетить нарешті із мого тромбона?»

«Може, Бобер перестане влучати барабанною стукалкою по моїй нещасній голові?» — думав Хом'як.

«Знову Ондатра наступила мені на хвіст. Коли ж цьому буде кінець?» — бурмотів Бобер.

І хоч кожен думав про своє, але йшли оркестранти в ногу, а грали так, що дух забивало!

Під звуки пісні лісові мешканці непомітно перейшли зі сторінок цієї книжки в іншу, де на них давно чекають захоплюючі історії та неймовірні, пригоди!

УДК 82-343
ББК 82
К14

Серія «Скарбничка казок світу» заснована 2011 року

Переказав українською Євген Литвиненко
Ілюстрації Сергія Гавриша

Казки про гномів/
К14 Переказ. Є. Литвиненка —
Тернопіль: Навчальна книга — Богдан, 2011. — 48 с.
ISBN 978-966-10-1249-2
Для дошкільного та молодшого шкільного віку.

УДК 82-343
ББК 82

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Літературно-художнє видання

Серія «Скарбничка казок світу»

КАЗКИ ПРО ГНОМІВ

Казки

Переказав українською Євген Литвиненко
Ілюстрації Сергія Гавриша

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактор *Ірина Дем'янова*
Дизайн обкладинки *Володимира Басалиги*
Комп'ютерна верстка *Галини Телев'як*

Підписано до друку 07.12.2010. Формат 840/90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Baltica. Умовн. друк. арк. 2,8. Умовн. фарб.-відб. 2,8. Автор. арк. 0,83.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48

Е-mail: publishing@budny.te.ua
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-1933-0 (серія)
ISBN 978-966-10-1249-2

© Євген Литвиненко, переказ українською, 2011
© Сергій Гавриш, ілюстрації, 2011
© Видавництво «Навчальна книга — Богдан», 2011